

Είς τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου τὴν ἱστορικὴν ὁδὸν
δὲν τὸν πάει σὺν καὶ πρῶτα
μὲ κεράϊ, πυροσφῆς καὶ φῶτα,
ψάλλων νίκας καὶ πηδῶν.

Δὲν τὸν πάει σὺν Παίλι με φωναῖς χαρὰς τραλλῆς,
μὰ νεκρῶν τὸν ἀποθῆκει μὲρος σὺν βήμα τῆς Βουλῆς,
καὶ θαρρεῖ καὶ τῶρ ἀκόμα
πῶς ὁ γέρος του θά λῶσῃ
τὸ σφινοδεμένον σιόμα
καὶ δ' ἀνέβῃ γὰ' ἡλῆσῃ.

Χαρωπὸς δὲν τὸν προσμένει
νὰ φωνάξῃ λεγερὰ...
τώρα σήματα σημαίνει
γὰ τὸν γέρο θλιβερά.

Μὲς σ' τοὺς πόρους τοὺς ναποὺς
πάει τώρα κ' ὁ παπποῦς.

Μὰ πομπή λαοῦ μεγάλῃ νεκρικῇ καὶ μαυροφόρῃ
πάει τὸν παπποῦ σὺν μῆμα.
ἔπειτα κ' ἐκείνος τώρα
σάπρας πολιτείας θύμα.

Τὸν νεκρὸ του ναυορίζουν
περασμένων χρόνων τόνοι,
καὶ τὰ χεῖλη ψιθυρίζουν·
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Κόσμον φουσκωμένο κῆμα,
ποῦ δουλεύει καὶ μοχθεῖ,
στοῦ λευκοῦ παπποῦ τὸ μῆμα
πλημμυρίζει καὶ ροχθεῖ,
καὶ πολλοὶ φωνάζουν μόνοι·
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Καταρτίζεται τὸν φορτῆ,
ποῦ μὲ τόσην ἀπογὰ
τοῦ θανάτου τὸν γέρο, κ' ἕνας ἤχος μακρυσμένου
φθάνει σὺν ξεψυχισμένου,
καὶ σιγὰ σιγὰ σιμῶνει·
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Ὁ παπποῦς μονάχος μένει,
καὶ νεκροὶ ληρονομεῖται
ἰσχυρῶς γὰ τὸ γένος πᾶν σὺν παπποῦ κοτῆ,
πλὴν δὲν λόνουν τὴν σιγῆ του...
ὁ παπποῦς δὲν ἀπαντᾷ,
δεχγεῖ μόνο τὴν πληγῆ του.

Παρκιμένο νακομοίση,
μὲς σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
τοῦ θανάτου τοῦ σκληροῦ
μὴ πολλὰ παραλαλῆς
γὰ τοὺς πρώτους τῆς Βουλῆς,
καὶ μὴν κήτης κουτοροθ.

Καί, συγχῶς: κυβερνήτης, καὶ αὐτῶν πολλὰ μὴ λές,
σουλλοῖσιν τί φαρμάκια τοὺς ποτίζεις καὶ χολαῖς.

Ὅλους ἐν δικαίῳ κρεῖτε
δίχως μίσση, δίχως πάθη...
εὐτυχῆς ἐκείνος εἶναι,
ποῦ κανε πηδ' ἄγα λάθη.

Π. — **Δὲν μοῦ λές,** βρε Φασουλῆ,
τί θὰ κἀνῃ κ' ἡ Βουλῆ,
τί θὰ κἀνῃ καὶ τὸ Σέμμα;
'μπρὸς βαθὺ καὶ πίσω γέμμα.

Φ. — Δὲν τὸν ξέρω τί θὰ κἀνῃ
κ' ἡ Βουλῆ μας κ' ἡ Κορῶνα,
ξέρω πῶς τὸν Ντεληγ' ἀνῆν
δὲν θὰ βλέπω σὺν ἀγῶνα.

Τώρα τὸν παπποῦ, βρε βλάκα,
τὸν σκεπάζει κροῦα πλάκα.
Ἐλεψο κ' αὐτὸς ὁ γέρος,
καὶ θὰ παίζῃ ἐλευθέρως,
δροβὰ καὶ φανερά
τέρσο-τίρο, μπακαρά,
κ' ὁ, κ' θέλεις, μπακαρά...
σουλλοῖσιν τί χαρά.

Π. — Ξέρεις πῶς γερῆκαν τώρα, Φασουλῆ χοντροκεφάλι,
καὶ γὰ τὸν Παλαιολόγο δὲ μνημόσυνα μεγάλα;

Φ. — Μὲς σ' τῆς συμφορᾶς τὸ χάλι,
μέσα σ' τῆς Ραμὰ τὸν ὄρηνο,
ποῦ τὸν θυμῆθηκαν πάλι
τὸν παλῶ τὸν Κωνσταντῖνο;

Πῶς θυμῆθηκαν, φαρετῆ,
κ' ἔσαν τέτοιο μαχαρίτη,
ποῦνας χρόνος πεθαμμένος
μὲς σ' τὴν Πόλι γὰ τὸ γένος;

Π. — Εἶδα κόλλυβα καὶ πάλι, δικεφάλους ἀετοὺς,
καὶ ξανάκονσα καμπόσων ἐμβρονητῶν κοπετοὺς.

Φ. — Μήπως ἀνῆσαν καὶ πάλι μαρμαρένας μίαι ἐλπίδες;
τὸν προπάτορα τὸν εἶδες;
ξανάπέρασε μ' μπροστὰ σου;

Π. — Πέρασε καὶ τόποι· στίσιον.

Δένε πῶς δὲν ἀπέθανες, ἀλλὰ μαρμαρωμένους
προσμένεις πῶς θ' ἀναστηθῆς μὲ τὸ νεκρὸ σου γένος.
Μαρμαρωμένε Βασιλῆ, ποῦ κοίτεσαι σ' τὴν Πόλι,
χαῖρε, κ' ἔδω τῆς μνήμης σου θὰ στήσουν ἀνδράντια,
χαῖρε, κ' ἀκόμα βρολινοῦται τραλλοὶ κ' ὄνειροπόλοι,
ποῦ δὲν σὺ λένε; πῆγαγε τὰ κοιμηθῆς γὰ πάντα.

Καὶ καμπόσων ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἶπα καιρὸ, μορὸ παιδιὰ, νὰ ψάλλω τὸ γρασὸ
τῆς ραπτικῆς Κατάσθημα τὸ κοσμοξάκουσῶ,
τοῦ Γεώργη τοῦ μοναδικοῦ, τοῦ Παπαϊωάννου,
ποῦναι τὸ κατασφύγιον κάθε πρωτενοσηθίου.
καὶ στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν λαμπρὸν φεγγροβόλει
καὶ κάθε κύριον κομψὸν τῆς μόδας προσωαῖ.
'Ἦθε τὸ θέρος, ἀρχισ κ' εἰτίσινας ξανά,
καὶ τρέξετε νὰ κόψετε τὰ κало καιρινά.
Τι κοστομάνια! μᾶζα μου!.. μωρὶζουνε Παρίσι,
μπαίνεις καμπόσων, ἀδειφέ, καὶ θγαίνεις κωπαρίσι.
'Ὅπως τεχνίτης θαυματοσὸς ὁ Παπαϊωάννου
καὶ γὰ τὸ μπόλι γλιαντος καὶ γὰ τὸ μπόλι νάνου.